

Proletariërs van alle landen, verenigt u!

De Stem van de Arbeiders

La Voix des Travailleurs

nr 66

bijdrage tot de kosten 0,60 € - november 2016

Uitgave van Arbeidersstrijd - Lutte ouvrière (communistisch trotskistisch)

**Zowel in de Verenigde Staten als hier:
De werkers hebben
hun eigen partij nodig!**

In dit nummer:

CETA : de nationalistische demagogie van de Waalse regering

*20 jaar geleden:
de witte mars... na 5 dagen werkonderbrekingen*

*Begroting:
De regering blijft de werkende mensen aan te vallen*

La Voix des Travailleurs existe aussi en français

Marokko: een schandelijke dood

Op 28 oktober heeft de politie van Al Hoceima, een stad in het noorden van Marokko, de niet-conforme visvangst van de jonge verkoper Mouhcine Fikri in beslag genomen en heeft die in een vuilniswagen weggegooid. De jonge visverkoper heeft die proberen te redden maar hij is door de pletwalsen gegrepen en is doodverpletterd.

Het drama heeft een golf verontwaardiging in het land doen ontstaan want zijn dood is significant van de minachting van de politie voor de armen: terwijl de corruptie bij de rijken algemeen is, wordt de wet alleen tegen de armen brutaal toegepast, en de politie maakt misbruik van haar macht... De betogers hebben gedemonstreerd door "Wij zijn allemaal Mouhcine Fikri" te roepen.

In een betoging in Rabat, "vermorzel hem" en "welkom op de COP22, hier worden er mensen vermorzeld"

De dood van deze jongeman doet denken aan die van Mohamed Bouazizi, een jonge straatverkoper in Tunesië die zichzelf in brand had gestoken na de beslagneming van zijn waren door de politie in 2010. Dit was de aanleiding geweest van de protestgolven van de Arabische lente. Dit zou in Marokko opnieuw kunnen gebeuren!

Het geweld tegen vrouwen moet stoppen!

Op 19 oktober hebben honderdduizenden vrouwen en mannen op straat in Argentinië en over heel Latijns-Amerika betoogd om de moorden op vrouwen aan te klagen. Een uur staking van de vrouwen heeft ook op deze dag plaatsgevonden. Deze mobilisatie is een reactie op de verkrachting en de moord op een meisje van 16. De moorden op vrouwen stijgen in Argentinië waar honderden van hen elk jaar ervan sterven door de slagen of na een verkrachting.

Zoals een vereniging die de mobilisatie organiseert,

het zegt : « Achter de stijging en de gruwel van het geweld tegen vrouwen, is er een economisch probleem. Het gebrek aan autonomie van de vrouwen laat ons weerloos wanneer we nee moeten zeggen en verandert ons in makkelijke mikpunten en "goedkope" lichamen voor allerlei zwarthandelaars. »

Dit is waar in Argentinië, maar ook elders, en deze mobilisatie zijn een stimulans voor al diegenen die voor hun leven en hun waardigheid vechten.

Wie zijn we ?

Het kapitalisme laat elke dag zien dat het niet alleen een onrechtvaardige en gewelddadige systeem is, maar ook dat het een zware bedreiging vormt voor de mensheid : het veroorzaakt de crisissen, de oorlogen, de uitputting van de grondstoffen en van de natuurlijke omgevingen. Deze grote problemen kunnen niet opgelost worden zonder een einde te maken aan de anarchie van de huidige kapitalistische maatschappij, die in sociale klassen verdeeld is en op economische concurrentie en individuele egoïsme berust.

Arbeidersstrijd organiseert mannen en vrouwen die ervan overtuigd zijn dat het communisme de enige toekomst is voor de mensheid.

We zijn ervan overtuigd dat de werkers het kapitalisme kunnen vervangen door een vrije, broederlijke en menselijke maatschappij, want ze/zij ? vormen de meerderheid van de bevolking en doen de hele samenleving draaien. En ze hebben geen enkel persoonlijk belang bij het behouden van de huidige maatschappij.

We zijn ervan overtuigd dat de werkers de middelen hebben om de Staat van de burgerij te vervangen en zowel de grote bedrijven en banken als de hele werking van de economie en van de politiek te onderwerpen aan hun collectieve en democratische controle. Dit is de voorwaarde voor een maatschappij die in het belang van allemaal georganiseerd zou worden en waar iedereen de macht effectief zou kunnen uitoefenen.

Bovendien verdedigen we het idee dat de werkers geen vaderland hebben en dat een volk dat een ander onderdrukt niet vrij kan zijn. We beroepen ons op het communistisch manifest van Karl Marx en Friedrich Engels dat met de oproep eindigt van: proletariërs aller landen, verenigt U!

Arbeidersstrijd-Lutte ouvrière maakt deel uit de Internationalistische Communistische Vereniging (trotskistisch) waarvan de bekendste afdeling Lutte ouvrière in Frankrijk is, de partij van Arlette Laguiller en Nathalie Arthaud.

We beroepen ons op Trotski, de Russische revolutionair en kameraad van Lenin, die vermoord is omdat hij nooit is gezwicht en tot het einde de communistische ideeën heeft verdedigd tegen het stalinisme.

Om contact met ons te nemen:

Schrijven naar BP 62 5100 Jambes, zonder andere vermelding naar contact@arbeidersstrijd.be, of per telefoon aan 0479 44 81 52

Verantwoordelijke uitgever: P. Lambert, zelfde adres

Website :

<http://www.arbeidersstrijd.be>

Abonnementen:

Normaal: 8,50 € voor 10 nummers (1 jaar)
Met steun: 15 € voor 10 nummers (1 jaar)

U kan zich abonneren op De Stem van de Arbeiders en betalen via overschrijving op de bankrekening :

IBAN : BE16 0004 2035 6974 ; BIC : BPOT BEB1 met vermelding : abonnement Svda

(Vergeet niet een e-mail naar ons te sturen met uw gegevens op het adres : contact@arbeidersstrijd.be) U kan ook betalen door uw gegevens en de prijs van het abonnement te sturen naar de postbus BP 62 5100 Jambes.

De werkers hebben hun eigen partij nodig!

Op 8 november verkiezen de Amerikanen de gedelegeerden die dan de nieuwe president willen verkiezen. Maar wie ook de nieuwe Amerikaanse president zou zijn, hij zal de president van een kleine minderheid Amerikanen worden, de rijkste burgerij.

De twee kandidaten zijn inderdaad twee ervaren vertegenwoordigers van de Amerikaanse bezittende klasse: aan de ene kant een baas, een miljardair, een xenofob, een vrouwenhater, iemand die bekend is voor zijn favoriete zin "you're fired"; en aan de andere kant Hillary Clinton die achter zich een lange loopbaan als politica heeft en die al meerdere keer aan de burgerij heeft laten zien hoe trouw ze was. Het is bijvoorbeeld met haar steun dat de bankiers sinds 2008 geholpen zijn door de federale Staat. Ze heeft ook de oorlogen gesteund die geleid worden om de belangen van de Amerikaanse bedrijven te verdedigen, zoals die in Irak in 2003. Vooraleer ze senator en minister in de regering van Obama wordt, is Hillary Clinton ook van 1986 tot 1992 lid geweest van de raad van bestuur van Wal Mart, de keten supermarkten die bekend is voor zijn radicale methodes om de vakbonden buiten het bedrijf te houden.

Acht jaar geleden toen Obama aan de macht kwam, had die grote hoop doen ontstaan. De Zwarten hoopten dat zijn verkiezing een einde zou maken aan de lange geschiedenis van racisme en segregatie die ze in de Verenigde Staten verduren. Vandaag blijven de Zwarten de eersten in de Amerikaanse gevangnissen en worden ze steeds door politieagenten gedood die bijna nooit problemen krijgen met de justitie. In het algemeen hoopten de gewone mensen een breuk met de jaren Bush. Maar, terwijl de banken na de krach in 2008 verholpen zijn, heeft de gewone bevolking een zware tol aan de crisis betaald, en de ongelijkheden zijn vandaag nog scherper dan acht jaar geleden.

Voor de Amerikaanse burgerij werkt het politiek systeem heel goed. Twee grote partijen lossen elkaar aan de macht af en leiden bijna dezelfde politiek die alleen de rijke aandeelhouders

voordelig is. De grote bedrijven dragen aan beide kanten bij: ze zijn voorzichtig met de toekomst.

Het voornaamste argument van de democrate kandidaat tegen Trump is het aanklagen van zijn gebrek aan capaciteit: hij zou, zegt ze, een oorlog uit onwetendheid kunnen ontketenen. Het personage is inderdaad overdreven grof en walgelijk.

Maar Clinton zou evenveel diegene die een volgende oorlog zal ontketenen. Want ook op dat punt is het niet de persoonlijkheid van de huurder van het Witte Huis die bepalend is, maar eerder de belangen van de grote kapitalistische groepen, hun greep op de grondstoffen van de landen uit de Derde wereld en hun controle op de internationale markten.

Obama was verkozen door te beloven dat hij de oorlogen zou stoppen. Acht jaar later is niets veranderd. De oorlog in Irak is tot Syrië verspreid; er zijn nog evenveel Amerikaanse soldaten in de wereld en het Amerikaanse militaire budget is blijven groeien om nu bijna 600 miljard dollars te bereiken, wat de jaarlijkse productie van België (bbp) betekent.

De arbeidersklasse moet daar een valse keuze maken tussen twee partijen die de macht en het recht om onder te drukken willen. Wat daar ontbreekt, hebben de werkers ook hier niet: een partij die hun belangen echt verdedigt. Een partij die de werkers niet voorstelt om zich neer te leggen bij de eisen van zijn uitbuiters, maar integendeel om hun macht over de maatschappij te betwisten. Zo'n partij zal niet uit de woorden van een demagoog ontstaan maar uit de strijd die de werkers zelf zullen voeren.

De Amerikaanse werkers hebben een lange geschiedenis van strijd, met onder anderen de grote stakingen in de jaren 1930 en de opstanden in de jaren 1960, in het bijzonder bij de Zwarten. Dat de werkers de weg naar strijd opnieuw kunnen vinden en een partij voor hun eigen belangen kunnen bouwen is wat men moet wensen. Zowel in de Verenigde Staten als hier.

De regering blijft de werkende mensen aan te vallen.

Op 15 oktober was de regering klaar met de begroting. Er zal een arsenaal maatregelen tegen de werkende mensen komen, waaronder een paar:

De zieke aanvallen om de aandeelhouders te verzorgen

Het afbouwen van 4000 bedden in ziekenhuizen, de sluiting van ziekenhuisdiensten, de vermindering van het gebruik van medische beeldvorming en van analyses van labo's, de daling van de terugbetaling van antibiotica: de 902 miljoen € besparingen in de gezondheidszorg van de federale regering voor 2017 komen nog bovenop de 2 miljard euro besparingen die al in 2014 gemaakt zijn.

Deze maatregelen gaan de toegang naar de gezondheidszorg nog moeilijker maken voor de bevolking en schrappen van posten veroorzaken, als het niet over afvloeiingen gaat in de ziekenhuizen. Die zijn de concrete gevolgen van de daling van de patronale lasten die de bedrijven in staat hebben gesteld hun winsten te verhogen.

Besparen op de rug van de langdurig zieken

Onder de besparingsmaatregelen in de gezondheidszorg is er ook het terug naar de werkvloer sturen van de "langdurig" zieken. Na enkele weken thuis zal de zieke werker een vragenlijst krijgen die hij verplicht zal moeten beantwoorden en aan de dokters van de Riziv afgeven om "de kansen te evalueren om terug naar de werkvloer te kunnen". In geval de zieke persoon zou weigeren terug naar het voorgestelde werk te trekken, worden er sancties in de vorm van een daling van de ziekte-uitkering voorzien.

Walgelijke besparingen op de rug van de zieken!

Meer werken om minder te verdienen

Het wetsontwerp van Peeters over de annualisering van de arbeidstijd is officieel door de premier bekendgemaakt. De wekelijkse duur van 38 uur zou nu op jaarbasis berekend worden, de werkgevers mogen dan hun eigen zin doen en dagen van 9 uren, weken van 45 uren opleggen, afhankelijk van hun behoeften. Onder zekere voorwaarden zullen deze maxima opgetrokken worden tot 11 uren per dag en 50 uren per week.

Dit is door de strijd om de arbeidstijd te beperken dat de werkers in de 19de eeuw hadden geleerd zich te verenigen. En blijkbaar zullen de uitzendkrachten, de contracten van bepaalde duur, de toeleveranciers en de vaste contracten van de 21ste eeuw.

Nieuwe loonverminderingen

De regering heeft de Competitiviteitswet die de loonsverhogingen beperkt, herzien. Deze wet stelt een maximum vast voor de loonsverhogingen in functie van de evolutie van de lonen in de buurlanden, wat de bazen een wettelijk voorwendsel geeft om verhogingen van 0,5 à 2% "voor te stellen".

De wijzigingen van deze wet hebben als doel de nieuwe patronale vertegenwoordigers in staat stellen nieuwe voorwendsels te zoeken om zich tegen de verhogingen te kanten, door hen nog meer ruimte te geven om de vergelijking te vinden die hen ten voordeel komt.

Het mechanisme om hun winsten te beperken en onze lonen te verhogen? Samen strijden natuurlijk!

Uitbuitingsvlees leveren

Onder de slechte nieuws van de regering zijn er de "starters jobs". De bazen zullen de jongeren van 16 tot 21 20% minder dan de anderen mogen betalen, met het voorwendsel hen aan te sporen jongeren aan te nemen. De loonvermindering zal misschien alleen op het bruto en niet het netto gebeuren, maar in alle gevallen is dat een extra cadeau aan de bazen die voor alle werkers duur zal zijn. Dit is onaanvaardbaar!

Ik was het niet, het waren de Vlamingen

"Nochtans kent u dat goed, de besparingsmaatregelen! ». In een interview van de RTBF moest Laurette Onkelinx antwoorden over haar grote toespraken op de banken van de oppositie en haar daden als minister: "3000 afvloeiingen in het Franstalig onderwijs in 1995, dat was een klein Caterpillar" heeft de journaliste herhaald.

Met haar vastgeschroefde glimlach heeft Onkelinx haar favoriete weerwoord gebruikt: Het was de schuld van de Vlamingen. Zij hebben ons in een toestand gebracht waar de Franse gemeenschap geen keuze meer had. Kom op... Als "de Vlamingen" niet bestonden, zou de PS de sociale strijd leiden... of zou Onkelinx een ander voorwendsel moeten vinden.

De bruid is mooi, maar haar schoenen zijn versleten

Er is opnieuw sprake van een toenadering tussen BPost en PostNL. De gelegenheid voor sommigen om het lof te zingen van het "Belgische succes" dat BPost zou zijn.

Succes voor de aandeelhouders zonder twijfel. Tussen 2013 en 2015 zijn de dividenden met 14% gestegen. Maar voor de werkers? Alleen op de laatste 6 jaren zijn er 4350 banen bij BPost verdwenen. De nieuwe "low-cost" postbodes verdienen niet meer dan 1200 euro per maand en de werklust is voor iedereen op een aanzienlijke manier gestegen.

Hun successen worden altijd op onze rug gemaakt!

Verkeerd mikpunt

De syndicale organisaties van de FN in Herstal leiden acties om te protesteren tegen "het tekort aan productiviteit van de ateliers" terwijl "de bestelboekjes vol zitten".

Maar door de tijdelijke krachten, de toekomstige gepensioneerden en bruggepensioneerden en zelfs aan de vaste contracten te doen geloven dat hun toekomst beter beschermd zou zijn als het Saoedische leger in Jemen met wapens uit Herstal doodde eerder dan uit Zuid-Carolina, ontwapenen de vakbonden de werkers.

Dit is het bewustzijn tot dezelfde sociale klasse te behoren, die dezelfde belangen heeft zowel in de V.S. als in België of in Arabië, dat de werkers de kracht kan geven om het hoofd te bieden aan de coalitie van bazen en regeringen.

N M B S

Steeds meer met steeds minder?

Het nieuwe vervoerplan van de NMBS dat einde 2017 effectief wordt, is net door de raad van bestuur van de NMBS goedgekeurd. Met een aantal spoormannen dat tussen 2014 en 2020 met 16,4% wordt verminderd (3377 banen minder dus) en overheidsmiddelen die met een halve miljard per jaar dalen, beweert de NMBS het aanbod aan treinen met 4,9% te verhogen.

In de berekeningen van deze tovenaars van de rendabiliteit zijn de spoormannen alleen maar variabelen waarop de druk zoveel men wil kan verhoogd worden. Ze vergeten maar één ding: het zijn de spoormannen, en niet de leden van de raad van bestuur of eventuele toekomstige aandeelhouders, die de treinen laten rijden...

Liberaal heeft dus niet te maken met vrijheid

Terwijl de minister van transport voor de komende jaren een stijging van de werklust voor de treinbestuurders plant... kwam een nieuwe wet begin september in het Belgisch Staatsblad over het stakingsrecht in de spoor. Nu mogen de "kleine" vakbonden van het rijdende personeel de facto geen stakingsaanzegging meer indienen.

De liberaal Bellot geeft blijkbaar liever de monopolie van het stakingsrecht aan de grote syndicale organisaties waarop hij makkelijker druk kan oefenen, althans via de permanenten die door de NMBS worden gefinancierd.

Ontslagen moeten verboden worden!

In één trimester heeft ING een netto winst van 1,35 miljard € opgestapeld, een stijging met 27% in vergelijking met dezelfde periode in 2015. Dit is 3 jaar lonen, lasten inbegrepen, voor 7000 bedienden van wie de posten door de herstructurering worden bedreigd.

Een maand winst voor de aandeelhouders is gelijk aan een jaar loon voor 7000 werkers. Wie moet dan "opofferingen" doen?

Papy achter het stuur

De regering voorziet ook besparingen te doen door het pensioenstelsel van de treinbestuurders aan te vallen. Van 55 jaar vandaag moet de pensioenleeftijd opgetrokken worden naar 57 jaar in 2018 en dan geleidelijk tot 63 jaar in 2030.

En het volgende treinongeval dat veroorzaakt zal worden door het gebrek aan concentratie van een zestigjarige treinbestuurder die 9 uur heeft gereden, gaan ze ons dan uitleggen door een "menselijke fout"?

België, een paradijs voor het kapitaal...

Op 30 oktober heeft Charles Michel in een missie in China voor vertegenwoordigers van grote Aziatische bedrijven de troeven van België voor kapitalisten opgesomd: notionale intersten, geen belasting op beursmeerwaarden, talrijke fiscale niches...

Langs de andere kant worden de werkers de meest belaste uit Europa. Dit is logisch: men moet wel mensen vinden om voor de scholen, de wegen en alle nodige infrastructuur te betalen. Dit is logisch, maar noch rechtvaardig noch aanvaardbaar!

... en hel voor de vluchtelingen

Terwijl de regering het hof maken aan de kapitalisten uit alle origines zien de vluchtelingen steeds meer obstakels op hun weg staan. Zo weigert de Staatssecretaris voor Asiel, Theo Francken, sinds weken een visum aan een Syrisch gezin uit Aleppo, en dit ondanks een veroordeling van deze beslissing door een rechtbank, en het feit dat een gezin uit Namen bereid staat om deze mensen thuis op te vangen.

Francken zegt dat hij gewoon probeert niet te "gastvrij" te zijn, om geen andere asielzoekers aan te trekken. Hij spreekt ook over een "nieuwe chaos van asiel" die met zo'n visum veroorzaakt zou kunnen worden.

In werkelijkheid zijn er de miljarden belastingen die niet betaald worden door de superwinstgevende grote bedrijven dankzij bijvoorbeeld de notionele intersten, die maken dat de Staat niet genoeg geld heeft, het zijn niet de vluchtelingen die veel kosten.

En wie creëert de chaos? De oorlogen om de aandeelhouders van de grote bedrijven te verrijken of diegenen die de bommen en de ellende ontvluchten?

Mobilisatie om Louabatou te redden

Einde oktober had Louabatou, jonge Guineese studente uit Bergen een convocatie van het Vreemdelingenbureau beantwoord om officieel "haar toestand te regulariseren". De jonge Guineese was op haar 15 besneden en in haar thuisland gedwongen met een man van 60 te trouwen. Ze was erin geslaagd te ontvluchten en asiel in België te vragen. Nu is ze 21 en studeert ze op de hogeschool in Bergen.

Maar de convocatie van het Vreemdelingenbureau was eigenlijk een val. Ze is in de lokalen zelf van het Bureau aangehouden en direct naar het gesloten centrum van Zaventem gestuurd om uitgewezen te worden.

Gewaarschuwd door haar opvanggezin, zijn haar vrienden en veel studenten uit de hogeschool en de universiteit van Bergen op 26 oktober samengekomen voor een "stille mars" in steun voor Louabatou. 200 mensen, niet echt stil, hebben een petitie van 8 500 handtekeningen gedragen die de bevrijding van Louabatou aan de burgemeester van Bergen Di Rupo vraagt.

Op 28 oktober, op basis van een positieve brief van de burgemeester van Bergen en een financieel engagement van haar opvanggezin, is Louabatou bevrijd en heeft ze een tijdelijke verblijfstitel gekregen waarmee ze "mag doorstuderen".

Het succes van deze mobilisatie, die tijdelijk het meisje heeft gered, laat nogmaals de kloof zien tussen de mensheid en de solidariteit van grote delen van de bevolking en de schandalige praktijken van de Staat tegenover de vluchtelingen.

Politieke show

De dappere Galliërs van het Waals parlement zijn met hun komedie rond het Ceta gestopt en hebben het verdrag van vrije handel met Canada getekend.

Commentaar en intriges doen de ronde: moet de Europese commissaris Oettinger ontslag vragen omdat hij Magnette en Antoine beschuldigd heeft gegijzeld te zijn geweest van de PTB/PVDA? Zullen de Waalse koeien hun Canadese concurrenten dopingtests laten ondergaan? Enz.

Intussen gaat het door met afvloeiingen en de Waalse, Vlaamse, Brusselse en Belgische regeringen blijven de werkende mensen aan te vallen.

Om ze tegen te houden zullen de werkers moeten tussenkomen.

Magnette druk bezig met zijn kruistocht tegen de multinationals...of voor zijn eigen imago?

Een nationalistische demagogie die gevaarlijk is voor de werkers

Een groot deel van de wereld wist niet waar Namen lag en dat er een Waalse regering bestond? Nu weten ze het. Dit is de stad waar Paul Mignette, minister-president PS van dit Gallische dorp, de Canadese minister van buitenlandse handel bijna in tranen heeft gelaten. Deze moedige verdediger van democratie zou de federale regering van Charles Michel tegenhouden een handelsverdrag te tekenen met Canada, wat dan de toepassing ervan zou verhinderen voor heel Europa!

Deze aanstellerij van de Waalse regering en van zijn minister-president zal nochtans het CETA (het vrijhandelsakkoord tussen de Europese Unie en Canada) niet weerhouden getekend te worden, of het nu volgende week of volgend jaar is, met deze naam of een andere.

Zoals alle akkoorden tussen Staten, het CETA en grote broer TTIP (het Trans-Atlantisch Vrijhandels- en Investeringsverdrag, met de Verenigde Staten deze keer), houden niets goeds in voor de werkers. De regels die ze opstellen om de concurrentie tussen de kapitalisten een beetje te reguleren, dienen natuurlijk de belangen van de sterksten ten nadeel van de zwaksten, en altijd ten nadeel van de werkers.

Maar de Mignette en Co die het CETA aan de kaak stellen, zouden ons willen doen geloven dat we beter beschermd zouden zijn door de huidige Belgische of Europese wetten dan door de regelgeving van het CETA of TTIP... Nochtans dateren de

ontslagen, de jacht op winst, de grotere uitbuiting, de jacht op werklozen, ... dat allemaal dateert toch niet van het CETA. De druk op de Griekse bevolking die 25% van haar levensstandaard verloren is onder de druk van Frankrijk en Duitsland, heeft niets te maken met het CETA!

Ja, er is een dictatuur van de kapitalisten, omdat de bazen in staat zijn te ontslaan zonder zich aan niemand te verantwoorden, en duizenden werkers van hun loon kunnen beroven, door tegelijk miljarden winsten te maken! En het is niet nodig om een Amerikaanse multinational te zijn om zoiets te doen. Delhaize, Inbev, Bekaert, FN Herstal, Dexia (Belfius), Fortis, KBC, UCB... hoeven niets van Caterpillar te leren.

Wetten uitvaardigen om de ontslagen te verbieden? Het zakengeheim opheffen om de kapitalisten tegen te houden hun verderfelijke beslissingen te nemen buiten medeweten van iedereen? Zulke maatregelen kunnen niet verwacht worden van de PS. Integendeel: zelfs de bedrijven die ontslaan, kunnen rekenen op de miljarden euro overheidsgeld van de verschillende Marshallplannen, terwijl de Waalse regering bespaart op de noodzakelijke uitgaven voor de bevolking.

De anti-CETA show van Mignette heeft niets te maken met een zogenaamd "ommezwaai naar links" van de PS, zelfs niet in woorden. Door constant buitenlandse vijanden aan te duiden (naar keuze: de Europese Unie, de federale regering, Merkel, de Vlamingen... en nu het CETA),

door naar de "Waalse economische vaderlandsliefde" op te roepen, naar het "Waal consumeren", "Waal ondernemen", enz. is het gewoon het nationalistische gif dat de PS verspreidt.

Diegenen die ons voorstellen om zich achter de grenzen terug te trekken, door "Waal consumeren", "Frans produceren", door de "Britse soevereiniteit" te verdedigen, het "Duitse technologische voorsprong" of de "Vlaamse arbeidscultuur", of ze nu Le Pen of De Wever heten, Mignette of Mélançon, ze zijn allemaal vijanden van de werkers. Wanneer ze zeggen de nationale (of regionale) belangen te verdedigen, gaat het altijd om de belangen van de kapitalisten en alleen van de kapitalisten. Voor de werkers betekent het nationalisme de verdeling, want het kluistert de uitgebuitenen aan hun uitbuiters in de naam van een gemeenschappelijke nationaliteit.

De werkers moeten hun eigen strijd voeren, hun eigen belangen verdedigen, tegen die van het patronaat. Om een kans te krijgen een krachtsverhouding te bouwen die het mogelijk zal zijn de kapitalistische klasse terug te dringen en echt menselijkere maatschappelijke keuzes op te leggen, moeten de werkers hervatten met het oude internationalistische motto van de arbeidersbeweging: proletariërs aller landen, verenigt u! In de wereldeconomie van de 21ste eeuw heeft dat meer dan ooit zin!

20 jaar geleden... uitbarsting van de arbeiderssolidariteit

20 jaar geleden, op 20 oktober 1996, hebben bijna 300.000 mensen in Brussel betoogd om hun steun te uiten aan de ouders van wie de kinderen slachtoffers zijn geweest van Marc Dutroux en zijn medeplichtigen, maar ook tegen de methodes van de justitie, van de politie en de rijkswacht tegenover deze gewone gezinnen.

Wat de media niet herinnerd hebben, is dat deze mars na een week werkonderbrekingen in de bedrijven plaatsgevonden heeft.

Marc Dutroux was in augustus 1996 aangehouden. Maar voor zijn slachtoffers Julie, Melissa, An en Eefje die één jaar voordien ontvoerd waren, was het te laat.

De traagheid van het onderzoek en de talrijke weglatingen hebben veel van de mensen in de kringen van de gezinnen die zich mobiliseerden en steun vroegen aan de bevolking, overtuigd dat, mochten de kinderen uit rijke families komen, andere middelen zouden ingezet zijn. Een algemeen wantrouwen hing rond de Staatsapparaten die veel leken te moeten verbergen.

De druppel die de emmer deed overlopen kwam toen de zaak op 14 oktober aan de rechter Connerotte is ontnomen. Het feit dat hij aan een spaghetti-avond dat door een vereniging van ouders van verdwenen kinderen had deelgenomen, heeft als voorwendsel gediend om zich op een "belangenconflict" te beroepen en zijn "onpartijdigheid" in twijfel te trekken. Maar hoeveel rechters eten regelmatig samen met burgerlijke families over wie ze nochtans soms moeten oordelen?!

De reactie was onmiddellijk. Vanaf de volgende dag hebben de werkers in Volkswagen in Brussel het werk spontaan neergelegd, ondanks de pogingen van de syndicale délégués om hen tegen te houden en zijn ze in stoet naar het justitiepaleis gegaan. In de uren en dagen die volgden hebben hun voorbeeld anderen in talrijke bedrijven geïnspireerd, zowel in de privé als in de openbare sector, in Vlaanderen als in Wallonië. De productieketens stopten, betogingen werden georganiseerd.

En de werkers kwamen samen om het over de toestand te hebben. Er werd over de gevoelens van empathie voor de ouders gepraat. Er werd ook over justitie gepraat, om soms het klassenjustitie aan te klagen. Er werd over de algemene toestand gepraat die al gekenmerkt werd door de ontslagen en de werkloosheid.

Deze gespannen toestand waar de werkers plots op het politieke toneel waren gekomen, heeft gedurende een tijd de regering bang gemaakt. De premier van toen, Jean-Luc Dehaene, heeft enkele dagen gezwegen. Hij wist dat alles wat hij zou zeggen negatieve

gevolgen zou hebben: in het bijzonder de woede en het wantrouwen tegenover de macht en de Staat versterken.

Eigenlijk heeft de Witte mars gediend de woede uit de bedrijven weg te jagen waar die het meest gevaarlijk was voor de burgerij. De witte kleur moest garanderen dat deze woede niet politiek wordt uitgedrukt, noch tegen de macht, noch tegen het patronaat. Maar eigenlijk was de woede politiek, het was een klassenwoede. En niet iedereen is in het wit komen demonstreren. In sommige bedrijven, onder andere in Volkswagen, waren werkers samen naar de betoging in hun dagelijkse overall gegaan.

Het feit dat ze op deze gelegenheid de potentiële kracht van de werkers, allemaal samen, Vlamingen, Walen en Immigranten hebben kunnen zien, is ook een stimulans geweest voor de werkers uit Vilvoorde en Clabecq toen ze wat later zich in de strijd hebben ingezet tegen de sluiting van hun bedrijf.

Wat zal de volgende vonk zijn die zal uitmonden in een massale reactie van de arbeidersklasse? Niemand weet het, maar wanneer het zal gebeuren, moeten er militanten zijn die het gevoel van sociale klasse helpen te ontwikkelen om het in een klassenbewustzijn te veranderen. Want alleen hiermee zullen de werkers in staat zijn de patronale klasse en haar Staat efficiënt en langdurig terug te dringen!

Hierboven: arbeiders leggen het werk neer en gaan hun woede uiten aan het justitiepaleis.

Hiertegen: de witte mars